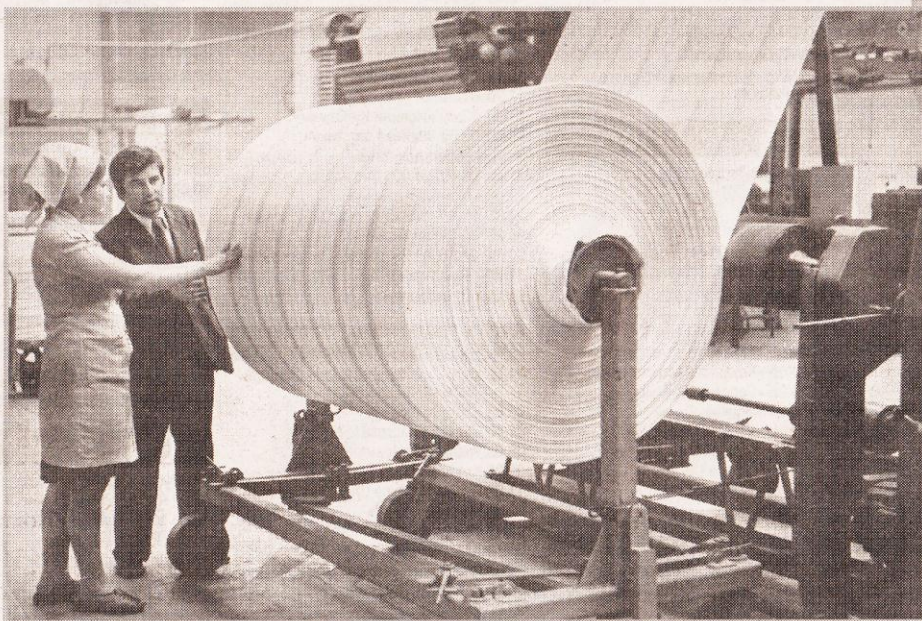

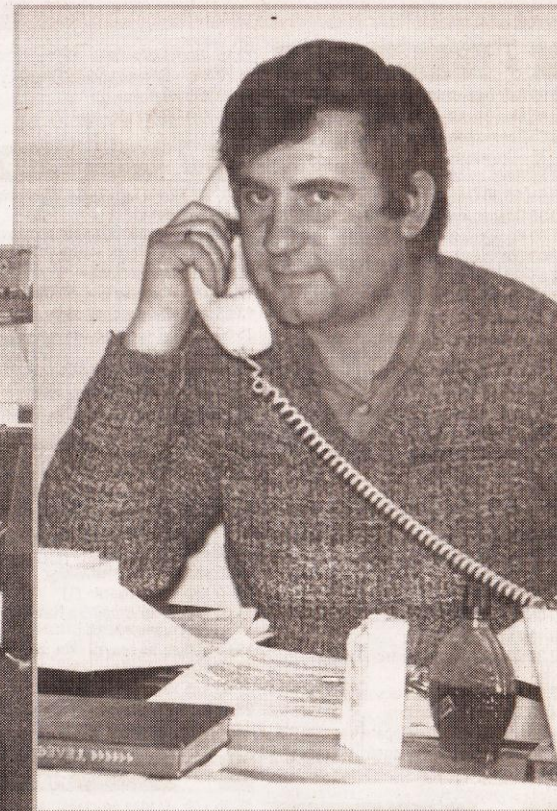

Життя, проведене на Рівненському льонокомбінаті

Нещодавно відзначив свій 70-літній ювілей колишній працівник льонокомбінату Сафрон Арсентійович Добровольський. Тому сьогодні наша розповідь про ювіляра – людину, котра віддала свої сили й уміння роботі саме на Рівненському льонокомбінаті.

Впровадження контактного візка для намотування тканин, 1980р

Сафрон Добровольський, 1982р

Чарівний куточок поліського краю

Сафрон Арсентійович народився у 1943 році на Поліссі, серед чарівної, надзвичайно гармонійної природи. Він був четвертою дитиною у сім'ї Арсена Софроновича та Ольги Василівни Добровольських. Їхня сім'я була багатодітною, після Сафрона було ще семеро дітей. Один хлопчик помер у 4-річному віці, а десятеро живі й здорові досі – п'ятеро братів і п'ятеро сестер.

був на декілька років старшим. Ми подружилися, і наша дружба триває до сьогодні, хоча між нами величезна відстань (він живе у Ризі). Бувало, ідемо собі дружньо до школи, а тут на стежці бабине літо, ніби заснувало нам прохід і зупиняє нас помилуватися осінніми лісовими барвами. Ми сідали на пеньок, читали свої вірші, розмовляли, мріяли, а потім швидко зривалися з місць і мчали до школи.

У 1965 році мої батьки переїхали на постійне місце проживання з Грушівки у Степань. Тут виявлені залишки старого

...м'якості води у селі Зульня Степанського району Рівненської області. Через село протікала річка з такою ж назвою – Зульня. Дезе деякий час побудували дамбу й утворилося штучне озеро, з якого річка несла свої води у неспокійну Горинь. З усіх сторін село оточував ліс, який багатий на ягоди, гриби та лікарські трави. Це допомагало людям виживати.

Батьки Сафрона були звичайними сільськими трударями, працювали на землі. Вони мали своє господарство, землю, худобу, сільськогосподарський інвентар. Але у 1949 році все пішло у колективне господарство – колгосп. Господарство було зерно-льонарського напрямку з розвинутим тваринництвом. Батьки працювали у колгоспі: тато – землеміром, а мама – різноробочою. Тато – учасник Великої Вітчизняної війни. Після війни він працював секретарем сільради.

Перша згадка про село Зульня датується 1929 роком. У селі була спочатку початкова, а пізніше – семирічна школа, клуб, медпункт, пологовий будинок, бібліотека та колгосп. У 1961 році село перейменували у Грушівку і воно стало вже Сарненського району. Згадує про своє життя-буття у селі Сафрон Арсентійович:

– Хоч минуло вже 70 років, але я все пам'ятаю і з любов'ю згадую про Грушівку. Жили ми у звичайній дерев'яній хаті, в якій були кухня, кімната, сніни та комора. Біля хати був невеликий садок, де росли груші, яблуни та сливи. Неподалік хати гордо стояв «журавель» (колодязь). До нього ходили по воді з десяти хат. Такі колодязі, зазвичай, були неглибокими, біля них росли мальви. У селі, куди не кинеш оком, скрізь квітували мальви та півонії.

Усі вдома трудилися, кожен мав свої обов'язки. Дівчата прали нитки та допомагали мамі ткати полотно, доріжки та рядна. А хлопці мали іншу роботу.

У Грушівці я закінчив 7 класів, а у 8-й пішов, у 1958 році, у Степань. Доводилося долати 8-ми кілометрову відстань через ліс, тому мало хто ходив до школи. Моїм попутником був Михайло Мурза, він

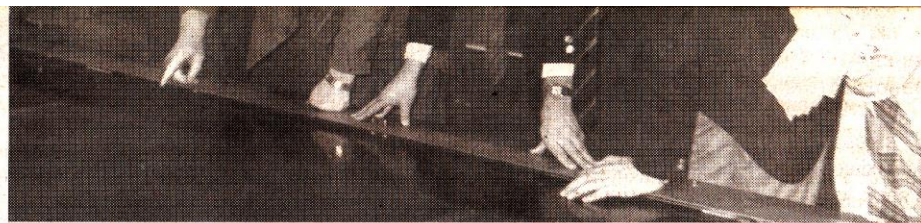
моя Степань, яке згадується як центр в Іпатіївському літописі 1292 року. Зберігся і знаменитий Вал, який з'єднаний із іншими населеними пунктами підземними ходами. Селище розташоване на лівому березі Горині. Населення, крім землеробства, займалося ремеслами та торгівлею. У 1964 році відкрито будинок відпочинку, а у 1972 р. побудована грязелікарня. Поблизу селища виявлено джерело мінеральної води.

Стежки долі

Школа була вже за плечима. «Куди йти далі?» – думав юний Сафрон, йдучи через ліс, а він тільки шумів своїм верховіттям. Випускник прийняв рішення їхати у політехнічний до Львова. Але його спіткала невдача – він не пройшов конкурсу. Довелось повернутися до рідного дому. Тоді Сафрон вирішив піти працювати електриком:

– Я закінчив курси, отримав III-ю групу і мав допуск до обслуговування електромереж. Перше світло у Грушівку прийшло з моєю допомогою. Я підводив електроенергію до осель. У 1961 році я почув по радіо оголошення, що на Рівненський льонокомбінат набирають працівників. І 1-го вересня я приступив до роботи бетонником у БУ-32 «Транспецбуд – Здолбунів». Жив на приватній квартирі, потім мене поселили у гуртожиток. Я брав участь у будівництві теплотраси, пізніше – у дорожніх роботах. Очолював бригаду з десяти чоловік. Працював, але бажання вчитися мене не залишало. Я одночасно навчався на підготовчих курсах УІВГ, успішно склав іспити і був зарахований студентом загально-технічного факультету. У 1962 році пішов навчатися за спеціальністю «хімічна технологія волокнистих матеріалів» на текстильному факультеті, який готував спеціалістів для Рівненського льонокомбінату. З 1963 року розпочалася практика на Рівненському льонокомбінаті, яка тривала рік.

Я працював помічником майстра з обслуговування уточних машин АТП-290 на КТТ. Мені присвоїли V-й розряд. У 1965

Спеціалісти з Голландії та Москви освоюють фотофільмдрук, 1997р

році запустили другу чергу льонокомбінату КПТ. Я перевівся на заочне відділення Одеського технологічного інституту імені Ломоносова на IV курс, навчався за фахом «інженер-хімік-технолог». З 1965 року працював помічником майстра VI розряду на УА-300. У 1968 році, після закінчення ВУЗу, мене перевели майстром у обробне виробництво, пізніше – майстром хімстанції КПТ. З 1972 року був начальником цеху незмінальної обробки, а з 1973 р. – начальником технічного відділу льонокомбінату. З 1983 по 1991 рік я працював начальником обробного виробництва. У зв'язку з реорганізацією комбінату, став працювати начальником цеху попередньої очистки хімікатів та барвників. З 1996 року – заступник начальника збути, а з 1999 року – заступник генерального директора з соціальних питань, а з 2008 року – директор.

Як бачимо, доля впевнено вела Сафрона Арсентійовича саме його дорогою. З ним завжди була Божа й ангельська поміч. Сафроном його названо, відповідно до дня народження. А коли людина названа іменем того святого, якого вшановують у день народження, то він обов'язково буде його покровителем. Прослідкуйте, як усе у Сафрона Арсентійовича ладналося, як на роботі, так і у сім'ї. Богом дана йому дружина, Алла Філімонівна, як і він, незмінно працювала інженером на «Газотроні» до виходу на пенсію. Син Сергій закінчив текстильний технікум, працював на льонокомбінаті. Радіє дідусь своїм онукам: Володимирі та Павлу. Не скажеш, що Сафрону Арсентійовичу – 70, він активний, жвавий, веселий і впевнений.

Мій дорогий льонокомбінат

Не шукаючи легкого шляху у житті, Сафрон Арсентійович пройшов від робітника до директора. Він – ветеран праці, йому присвоєно звання «Кращий молодий раціоналізатор України» та «Кращий раціоналізатор легкої промисловості СРСР», нагороджений медаллю «За трудові відзнаки», грамотою «Кращий дружинник, командир добровільної народної дружини обробного виробництва» Міністерства внутрішніх справ України. Часто з питань обміну досвідом бував у Жирардові (Польща), Ярославлі (Росія), Орші (Білорусь), Паневежисі (Литва), Ризі (Латвія) та інших містах.

– Сафроне Арсентійовичу, якби можна було розпочати і прожити нове життя, як би Ви хотіли його бачити? – запиту.

– Я іншого життя не хотів би прожити, бо мене повністю влаштує моє. Воно написане мені зверху.

– Як Ви думаєте, хто винен у тому, що сталося з велетом легкої промисловості?

– Думаю, що у всьому цьому винна держава, адже вона дозволила такому підприємству занепасти.

– Якими будуть Ваші побажання?

– Можу сказати одне: Олег Червонюк зробив велику справу для Рівного, зокрема і держави в цілому. Хотілося б, щоб підприємство активно працювало, і дочекатися того часу, коли на Рівненському льонокомбінаті випускатимуть лляні тканини. А Олегу Казимировичу – міцного здоров'я, успіхів у праці й впевненості у його намірах.

Лариса ГЛОВАЦЬКА